

amb les fotos i articles de l'última etapa de restauració. La base de les exposicions que en cap moment vaig tindre intenció de llevar per aprofitar els pannells. A més a més que no va fer cap falta.

Com si d'una prova d'habilitat del ral-li humorístic es tractara vam començar a ficar els noms de cada persona a cada peça i com era jo l'única que sabia de qui ere, per qui estava brodat o per qui estava deixat, va ser molt fàcil, anomenava d'una part d'Església en veu alta el nom, una "secretaria" ho escrivia i jo tornava a enganxar-ho al seu lloc corresponent.

Els ulls se'm tancaven de son, però al mateix temps s'il·luminaven al vore l'Església, què bonica ens havia quedat!

El personal que m'havia ajudat, els que quedaven i jo, vam poder apreciar quines manetes més treballadores hi han al poble de les Coves. Com també les que té una xica que molt amablement em va deixar uns centres de decoració fets per ella de flors, fruits o fulles seques que vam poder apreciar damunt les taules, als peus del faristol i al mig dels saferos.

Duo de saxos: Miguel Ferré i César Torlà.

I per fi el dia somniat, el 19 de juny, dia de la inauguració. De bon matí treballant vaig ser felicitada per una clienta amb unes roses del seu jardí i una miqueta de Mª Lluïsa per tan bonic que havia quedat el díptic... Quant ho van agrair!!

Després de dinar, ja, els últims retocs i col·locar unes coses d'última hora i a treballar-me a mi per a estar com l'ocasió mereixia.

Un gran problema! "Mama què em fique?"

Els meus amics se'm burlaven quan en molt de convoi els deia: "Crec que després del dia de la primera comunió el dia d'avui és un dels més importants de la meua vida". I la resposta de ma mare va ser: "...fill meu, si per tu avui és un dia tan especial ficat el milloret de l'armari". I així ho vaig fer.

Les 5.30 de la vesprada, pentinada i arreglada, i els reporters a la porta de casa. Em porten a l'Església Vella, en entrar salude als músics que acaben d'assajar part del concert que faran després. Rocher em comenta:

Lliurament del regalet de Lorena a Lo Comitè.

- Ja ha arribat el teu moment, molt nerviosa?

- Gens, molt contenta, molt feliç, però nerviosa per a res.

Esperem a que entren gran part de la gent que passeja per fora. Un total de vuitanta cadires ocupades a més de la gent que s'ha quedat de peu i ja podem començar.

Rocher va fer una introducció explicant-nos que tot açò ve arran de les Jornades Culturals que es van celebrar a l'octubre de l'any passat. Comenta que part d'aquell comitè organitzador s'ha quedat per a celebrar l'any cultural a les Coves amb exposicions a l'Església Vella. Ens conta que es va inaugurar en l'exposició de quadres de R. Blasco amb el seu "punt". Seguida d'una vetllada poètica amb poetes covarxins de molta solera i d'una altra d'Arts Plàstiques.

Va continuar, sempre parlant amb molta calma i com ell, molt bé sap parlar, dient el sorprés que es va quedar quan va vore la gran col·laboració que vaig tindre amb tot el que havia exposat a més a més, que eixes meravelles eren fetes per gent amb el seu horari de treball o el dia a dia quotidià. Finalment va parlar d'una servidora deixant-me en un molt bon lloc.

Un cop Lorena damunt el faristol o davant el micròfon vaig saludar al personal i vaig agrair la presència a tots, als que havien vingut i als que s'havien recordat de mi.

Tenia un full escrit que vaig llegir per a "no ficar la pota" i els vaig contar com va eixir tot:

Racó de l'exposició.